

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 102/10-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Rudolfa Tkáčika a Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti P. J., T., zastúpeného advokátom JUDr. R. C., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03 konal bez zbytočných prietahov.

3. P. J. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť P. J. trovy konania v sume 303,30 € (slovom tristoti eur a tridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. C., Advokátska kancelária, T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 102/2010-10 z 9. marca 2010 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť P. J., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a podpredseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. 1SprV 191/2010 z 26. marca 2010, v ktorom okrem chronologického prehľadu úkonov súdu s odkazom na vyjadrenie zákonnej sudkyne konštatoval, že z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti „*nemožno usudzovať, že by sa jednalo o mimoriadne zložitú trestnú vec*“. Podľa podpredsedu okresného súdu „*K prieťahom v tomto konaní prispeli predovšetkým viaceré odročovania hlavných pojednávaní, neprítomnosť spoluobžalovaného J. H., na ktorého bol vydaný európsky zatykáci rozkaz, hlavné pojednávanie bolo odročené tiež preto, že dňa 31. 8. 2007 sťažovateľ súdu oznámil, že sa bude zdržiavať mimo územia SR. Je faktom, že došlo k zavineným prieťahom aj zo strany súdu, keď od 4. 11. 2005 neboli vykonávané úkony trestného konania až do 30. 1. 2007, čo je viac ako jeden rok. Vplyv na prieťahy v konaní mala aj neprítomnosť poškodeného občana vietnamskej národnosti, pričom sťažovateľ so svojim obhajcom nesúhlasili so zmenou v zložení senátu, z uvedeného dôvodu nemohla byť predmetná vec podľa vyjadrenia konajúcej sudkyne skončená už 5. 5. 2009. Samozrejme že tento nesúhlas so zmenou v zložení senátu bol právom sťažovateľa a jeho obhajcu.*“.

Právny zástupca sťažovateľa v liste z 20. apríla 2010 na výzvu ústavného súdu zaujal stanovisko k vyjadreniu podpredsedu okresného súdu, v ktorom vo vzťahu k tvrdeniu podpredsedu okresného súdu obsiahnutom v jeho prípise z 26. marca 2010 poukazuje na skutočnosť, že „*ani okresný súd ako porušovateľ základných ústavných práv môjho klienta v podstate nepopiera, že na vzniku prieťahov v predmetnej veci sa svojim zavinením spolupodieľal, keď vo svojom vyjadrení na prvej strane, odstavec Štyri konštatuje, že je faktom, že došlo k zavineným prieťahom aj zo strany súdu keď od 4.12.2005 neboli vykonávané úkony trestného konania až do 30.1.2007, čo je viac ako rok*“.

Zároveň právny zástupca sťažovateľa vyslovil názor, podľa ktorého „*prieťahy v predmetnej veci, v dôsledku ktorých súd o vine resp., nevine môjho klienta do dnešného dňa nerozhodol, boli zavinené súdom vo väčšom rozsahu, než si súd priznáva. Jednotlivé úkony, ktoré súd vo veci vykonal a ktoré zákonná sudkyňa opisuje vo svojom vyjadrení k sťažnosti, neboli totiž dostatočne efektívne a neviedli tak k naplneniu cieľa účelu predmetného trestného konania, ktorým je právoplatné rozhodnutie o vine, alebo nevine obžalovaného. Súdu dáva zákon k dispozícii množstvo prostriedkov, ktorými si môže vynútiť*

a zabezpečiť účasť jednotlivých osôb na pojednávaniach. Je len a len na súde, aby tieto zákonné prostriedky efektívne využil. V danom prípade je možné konštatovať, že súd tieto zákonné prostriedky takýmto spôsobom nevyužíva, v dôsledku čoho nie je predmetná vec ku dnešnému dňu právoplatne skončená.“

Ústavný súd preskúmal vyžiadaný spis okresného súdu sp. zn. 4 T 187/03, pričom pre posúdenie veci zistil tieto podstatné skutočnosti týkajúce sa doterajšieho priebehu namietaného konania:

Okresnému súdu bola 11. apríla 2003 vo veci podaná obžaloba.

Okresný súd uskutočnil 2. septembra 2003 hlavné pojednávanie, na ktorom vypočul oboch obžalovaných a prítomných svedkov. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 2. október 2003.

Okresný súd 2. októbra 2003 vykonal hlavné pojednávanie výsluchom svedkov a následne odročil hlavné pojednávanie na neurčito.

Sťažovateľ 23. októbra 2003 požiadal o určenie termínu hlavného pojednávania.

Okresný súd 11. decembra 2003 vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom uskutočnil výsluch znalca a vyhlásil dokazovanie vo veci za skončené. Hlavné pojednávanie bolo odročené na účely vyhlásenia rozsudku na 16. december 2003.

Dňa 16. decembra 2003 bolo hlavné pojednávanie odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne na 15. január 2004.

Okresný súd 15. januára 2004 vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 4 T 187/03-312, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) 23. marca 2004 na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 5 To 23/04 zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Hlavné pojednávanie určené na 26. august 2004 bolo odročené pre neprítomnosť spoluobžalovaného a poškodeného na 23. september 2004.

Okresný súd 15. októbra 2004 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) návrh na predĺženie väzby sťažovateľa, o ktorom najvyšší súd rozhodol 28. októbra 2004 tak, že väzbu sťažovateľa predĺžil do 4. mája 2005.

Okresný súd 11. decembra 2004 rozhodol o uložení poriadkovej pokuty poškodenému pre jeho opakovanú neospravedlnenú neúčast' na hlavnom pojednávaní

Obhajca sťažovateľa 12. januára 2005 požiadal okresný súd o zrušenie termínu hlavného pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti, v dôsledku čoho okresný súd 14. januára 2005 zrušil hlavné pojednávanie nariadené na 20. január 2005 a vyzval obhajcu sťažovateľa na oznámenie predpokladaného termínu ukončenia práceneschopnosti.

Obhajca sťažovateľa 28. januára 2005 oznámil okresnému súdu, že mu nie je známy termín ukončenia práceneschopnosti, ale minimálna predpokladaná doba trvania je do 7. februára 2005.

Na hlavné pojednávanie 21. apríla 2005 sa nedostavil obžalovaný J. H. ani nebolo zabezpečené jeho predvedenie. Okresný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu a odročil hlavné pojednávanie na 30. august 2005.

Obhajca sťažovateľa 22. augusta 2005 ospravedlnil nemožnosť svojej účasti na hlavnom pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti a zároveň požiadal o nariadenie hlavného pojednávania okrem obdobia od 12. septembra 2005 do 26. septembra 2005.

Okresný súd 30. augusta 2005 odročil hlavné pojednávanie na neurčito.

Okresný súd 16. septembra 2005 inicioval celoštátne pátranie po obžalovanom J. H.

Dňa 26. januára 2006, 30. júna 2006 a 30. januára 2007 došlo na okresnom súde k zmene zákonných sudcov.

Okresný súd 3. apríla 2007 odročil hlavné pojednávanie na neurčito a zároveň uložil poriadkovú pokutu poškodenému z dôvodu jeho neospravedlnenej neúčasti na hlavnom pojednávaní.

Okresný súd 13. júna 2007 vydal príkaz na zatknutie a 15. júla 2008 vydal Európsky zatýkací rozkaz na obžalovaného J. H.

Obžalovaný J. H. bol 6. februára 2009 vydaný do Slovenskej republiky a vypočutý okresným súdom. Zároveň boli obžalovanému oznámené termíny hlavného pojednávania určené na 7. apríl 2009, 21. apríl 2009 a 5. máj 2009. Obžalovaný požiadal, aby súd konal v jeho neprítomnosti.

Okresný súd 7. apríla 2009 odročil hlavné pojednávanie z dôvodu neprítomnosti poškodeného a znalca na 21. apríl 2009 a z tých istých dôvodov odročil aj toto hlavné pojednávanie na 5. máj 2009.

Okresný súd 5. mája 2009 meritórne pojednával, hlavné pojednávanie následne odročil na 9. júl 2009, keďže sťažovateľ nesúhlasil so zmenou senátu, a preto bolo potrebné znova vykonať celé dokazovanie.

Okresný súd 3. júla 2009 zrušil hlavné pojednávanie nariadené na 9. júl 2009 a 24. september 2009, a to z dôvodu neprevzatia upovedomenia o termíne hlavného pojednávania obžalovaným J. H., a určil nový termín hlavného pojednávania na 12. november 2009.

Okresný súd 23. septembra 2009 vydal opatrenie, na základe ktorého sa konanie proti obžalovanému J. H. vedie ako konanie proti ušlému, a zároveň mu určil obhajcu.

Okresný súd 12. novembra 2009 odročil hlavné pojednávanie pre neprítomnosť svedkov na 26. január 2010. Z tých istých dôvodov bolo aj toto hlavné pojednávanie odročené na 16. marec 2010.

Okresný súd 16. marca 2010 odročil hlavné pojednávanie z dôvodu neprítomnosti svedkov, poškodeného a obžalovaného J. H. na 15. apríl 2010, zároveň požiadal Policajný zbor o pomoc pri doručovaní predvolania na hlavné pojednávanie svedkom a obžalovanému J. H.

Okresný súd 15. apríla 2010 odročil hlavné pojednávanie na 22. jún 2010 z dôvodu neprítomnosti obžalovaného J. H. a svedkov.

Ústavný súd ďalej zistil, že okresný súd okrem uvedených úkonov vo veci samej celkovo šesťkrát zamietol uznesením (19. mája 2003, 2. septembra 2003, 22. decembra 2003, 29. apríla 2004, 3. septembra 2004 a 27. januára 2005) žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Vo všetkých prípadoch krajský súd tieto uznesenia potvrdil.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Aj podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných

práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatoval, že konanie predstavuje z právneho hľadiska trestnú vec tvoriacu štandardnú a stabilnú súčasť rozhodovacej činnosti prvostupňových súdov, preto ju nemožno považovať za právne zložitú. Skutkovú zložitost' predstavovala potreba vypočutia svedkov a jedného z obžalovaných, ktorým sa opakovane nepodarilo doručiť predvolanie na pojednávanie, resp. sa ich nepodarilo predviesť z dôvodu, že na adrese trvalého bydliska sa nezdržiavali, avšak táto okolnosť vzhľadom na priebeh konania a dosiaľ dosiahnuté výsledky nemôže odôvodňovať doterajšiu dĺžku trvania preskúmaného konania. Napokon aj podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení pripustil, že v danom prípade nejde o mimoriadne zložitú trestnú vec.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ v doterajšom priebehu konania poskytoval okresnému súdu potrebnú súčinnosť, a preto mu nemožno pripísať na ťarchu negatívny podiel na tom, že namietané konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že k odročeniu nariadeného hlavného pojednávania v dvoch prípadoch došlo aj z dôvodu práceneschopnosti obhajcu sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ sa v období od mája 2007 do 31. augusta 2007 zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, a z toho dôvodu nebolo možné v tomto čase hlavné pojednávanie vykonať. S ohľadom

na doterajšiu dĺžku konania však toto správanie sťažovateľa nie je možné vyhodnotiť ako relevantnú príčinu vzniku prietáhov v konaní. Osobitne s ohľadom na skutočnosť, že okresný súd ďalšie hlavné pojednávanie po období vopred avizovanej neprítomnosti sťažovateľa určil až na 7. apríl 2009. Podpredseda okresného súdu tiež vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 5. mája 2009 nesúhlasil so zmenou člena senátu, čo malo za následok nevyhnutnosť opätovného vykonania celého dokazovania. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že hoci sa realizáciou svojho procesného práva nesúhlasil so zmenou prísediaceho v zložení senátu podľa § 219 ods. 2 Trestného poriadku sťažovateľ podieľal na faktickom predĺžení doterajšej doby konania, jeho podiel na prietáchoch v konaní nie je možné posudzovať ako významný s ohľadom na skutočnosť, že v tom čase už konanie na okresnom súde prebiehalo viac ako 6 rokov.

3. Napokon ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v doterajšom priebehu konania. Vychádzajúc z písomných prejavov sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, ako aj z obsahu sťažnosti a vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu v namietanom konaní vykazoval dlhšie obdobia nečinnosti. Osobitne ide o obdobie od 16. septembra 2005 (keď okresný súd inicioval celoštátne pátranie po spoluobžalovanom sťažovateľa) do 30. januára 2007 (určenie termínu hlavného pojednávania na 3. apríl 2007), teda obdobie jedného roka a viac ako štyroch mesiacov, počas ktorého okresný súd vo veci neurobil žiaden procesný úkon. Bezprostredným dôvodom prietáhov v tomto období bola aj práceneschopnosť zákonnej sudkyne a jej následná materská dovolenka. Okresný súd v tomto období prideloval náhodným výberom spis iným sudcom, títo však vo veci neuskutočnili žiaden procesný úkon až do návratu pôvodnej zákonnej sudkyne z materskej dovolenky.

Z ústavnoprávneho hľadiska je potrebné zdôrazniť, že s ohľadom na uvádzané okolnosti prípadu je neakceptovateľné a ničím neospravedliteľné, aby konanie v trestnej veci nebolo ani po viac ako siedmich rokoch trvania právoplatne skončené.

Ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Keďže namietané konanie nebolo ku dňu vydania tohto nálezu ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 187/03 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Keďže príkaz, aby okresný súd v namietanom konaní konal bez zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu za dostatočný na to, aby sa dosiahla spravodlivá a účinná ochrana práv sťažovateľa, dospel k názoru, že treba rozhodnúť aj o žiadosti priznať mu primerané finančné zadosťučinenie. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € s poukazom na to, že požadovaná výška odškodného *„je primeraným vyjadrením odškodnenia za dlhotrvajúce porušovanie základných práv a to jednak z hľadiska trvania*

samotného poruchového stavu, ako aj z hľadiska rozhodovacej praxe Ústavného súdu pri rozhodovaní o odškodnení za prietahy a rovnako aj praxe Európskeho súdu pre ľudské práva pri priznaní primeraného zadosťučinenia“.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania, dôvody, pre ktoré v ňom došlo k zbytočným prietahom, mieru zložitosti veci, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania a ďalšie okolnosti predmetného konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 500 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. R. C. (bod 4 výroku tohto nálezu). Ústavný súd pri priznaní trov vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009 (721,40 €).

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania sťažovateľom v sume 303,30 € nepresahuje sumu vypočítanú podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti v sume 2 x 120,23 € spolu s náhradou režijného paušálu v sume 2 x 7,21 €, so zvýšením o 19 % DPH, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľa), preto priznal trovy právneho zastúpenia celkovo za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2010 v požadovanej sume 303,30 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2010